

Predmet: Lovas (Ljuban Devetak i dr.)

Broj predmeta: K. Po2 br. 22/10

Glavni pretres 14.05.2012.

Izveštaj: adv. Marina Kljaić, punomoćnik oštećenih

Završna reč optuženog Ljubana Devetaka

Prihvata završnu reč svog branioca, i osporava preciziranu optužnicu u celosti. Navodi da je tužilac „pravio kombinatoriku“ sa izjavama svedoka i oštećenih, a sve u cilju da bi ga teretio. Kao primer navodi tvrdnju tužioca da je svedok Bata Mihajlović izjavio da su dobrovoljci izvršavali zadatke po nalogu Ljubana Devetaka, mada je svedok izjavio da mu je nalog izdao optuženi Miodrag Dimitrijević. Tužilaštvo za ratne zločine ima nalog da zaštiti pripadnike bivše JNA, i da se „vojska ne dira po vertikalni“ pa iz tog razloga tužilac pojedine pripadnike JNA poziva kao svedoke, kao npr. Aleksandra Vasiljevića i Dušana Lončara, koji se prilikom svojih svedočenja, tereteći druge, trude da zaštite sebe i JNA. U nastavku završne reči analizirao je pojedinačne izjave saoptuženih i svedoka koji ga terete, ukazujući da to saoptuženi čine da bi umanjili vlastitu odgovornost, a svedoci/oštećeni su veoma ostrašćeni, mnogi nemaju neposrednih saznanja, već prepričavaju šta su čuli o pojedinim događajima, izmišljaju, pa se ni njihovim svedočenjima ne može pokloniti vera. Pomogao je mnogim ljudima u Lovasu, izdvojio je ljude u radni vod i tako ih spasao, zbrinuo je ranjenike sa minskog polja, obezbedio da se isplati otkup za poljoprivredne proizvode, i nije pravio nikakvu razliku po nacionalnoj pripadnosti. Ni na koji način nije umešan u stradanje civila u Lovasu, i ne oseća se krivim ni za jednu žrtvu, pa predlaže sudu da ga oslobodi krivične odgovornosti.

Završna reč optuženog Milana Devčića

Prihvata završnu reč svog branioca, i ističe da je komandir stanice milicije u Lovasu postao nakon pogibije Milorada Vorkapića, odnosno posle 23.10.1991. godine. U Lovasu su pre zaposedanja, postojale oružane formacije, oružje se delilo preko političke stranke Hrvatske demokratske zajednice, pa je bilo zakonito i opravdano ispitivati meštane u cilju vršenja bezbednosne provere. Ispitivao je meštane, jer mu je to, kao policajcu bila dužnost, ali nikoga nije maltretirao. Ispitivanja je vršio uz znanje, a veoma često i po nalogu organa bezbednosti JNA, mada svedoci iz tih struktura prilikom svedočenja svi imaju „amneziju“. Njihovo pojavljivanje kao svedoka u ovom postupku smatra kao kaljanje nacionalnih interesa ove zemlje. U svom radu kao policajac nije napravio ni jednu grešku, i sebe smatra žrtvom jer je iz nacionalno mešovitog braka, pa predlaže da ga sud oslobodi krivične odgovornosti.

Završna reč optuženog Milana Radojčića

Optuženi Milan Radojčić prihvata završnu reč svog branioca i ostaje pri datim odbranama. Ističe da je komandant TO Lovas postao posle 20.10.1991. godine, pa stoga nije imao nikakvog udela u formiranju lokalne vlasti nakon zauzimanja sela, niti u zatvaranju civila u tom periodu. U sastavu TO Lovas nije bilo dobrovoljaca. Obeležavanje kuća belim tkaninama i nošenje belih traka oko ruku nije bila diskriminatorna mera, već mera zaštite koja se primenjivala samo nekoliko dana po zaposedanju Lovasa, kako bi veliki broj vojnika koji se nalazio u selu, znao ko su meštani. Prinudni rad nije uveden u Lovasu niti ga je onprovodio, već je postojala radna obaveza koju je i sam imao, što potvrđuje svedok Franjo Žadanj koji navodi da je od optuženog

Ljubana Devetaka dobio nalog da se ljudi okupe i da je njegovo zaduženje bilo da organizuje ljude. Meštane Lovasa nije pozivao na saslušanja, niti u tome učestvovao, to je radila milicija. Za oštećenu Snežanu Krizmanić je učinio sve što je mogao, i ona je zhvaljujući optuženom Nikolaidisu danas živa. Nikoga nije zlostavljao ni povređivao. Nestanak ljudi iz zatvora u prostoru mesne zajednice trebao bi da objasni Ljuba Jelić, koji je bio tokom oktobra i novembra veoma značajna osoba u svim događanjima u Lovasu. Napominje da nije učestvovao u stradanju civila u Lovasu i predlaže da ga sud oslobodi krivične odgovornosti.

Fond za humanitarno pravo